

Terugziend op zijn bezigheden vanaf begin 1987 tot heden, wil de schrijver zijn verontschuldigen aanbieden voor het feit dat hij U het ontwerp voor het boekje "Zo was het" deed toekomen (in begin 1988) terwijl dit te haastig in elkaar werd gezet (in 2-3 dagen) en later moest worden aangevuld met nagezonden briefjes. Bij deze gang van zaken wordt het echter wel duidelijk dat niet alleen het boekje, doch ook de schrijver nog moest groeien in deze Dr. de Jong-affaire. Deze materie was hem zelfs geheel onbekend toen hij in begin 1987 de eerste fotocopies uit Deel Ila ontving, en hij toen slechts neerschreef wat hij zag en meemaakte in 1947-1949 op Java. Geleidelijkaan groeide echter ook het inzicht dat uiteindelijk toch meer waarde zou gehecht worden aan de schrijfsels van de historicus Dr. de Jong, dan aan de schrijfsels van Koffieplanter, terwijl hier toch duidelijk van een geschiedvervalsing sprake is.

Hetgeen gezegd werd aan het graf van Raymond Westerling over de rode jakhalzen in Den Haag, opende hem echter de ogen. Hier MOEST de vraag gesteld worden waarom Dr. de Jong zijn geschiedvervalsing schreef. Ook het antwoord hierop moest "groeien", waar hij nooit veel belangstelling had voor wat men in Nederland politiek en "regeren" noemt. Gewend aan het rustige, geruisloze en succesvolle beleid door Gouverneur-Generaal en Volksraad in Ned.-Indië, in eenheid, eensgezindheid over de belangen van het gehele volk en vooral samenwerking, en beseffend dat na de gebeurtenissen van 1949 in de Pacific, de wereld in twee helften is verdeeld, kan de verontoring van het Binnenhof met eeuwigdurende verdeeldheid, niet veel ontzag inboezemen, hetgeen ook niet verwonderlijk gezien de zetelbezetting hier zich richt naar de opvatting dat de grootste schreeuwer het verast gehoord wordt. Een Pacific-Nederlander kijkt dan wat geamuseerd en zelfs medelijdend naar deze Binnenhof-acteurs, en zegt dan net als Roosevelt in 1945: "Poor dears". Zelfs na 40 jaren schijnt het hier nog niet doorgedrongen dat de wereld in twee helften is verdeeld, de ligging van Nederland aan de Atlantic aangeeft tot welke helft Nederland behoort, en Nederland onbeschermd tegen "infiltraties" blijkt. Bij diepergravend zoeken wordt dan ook duidelijk dat de geschiedvervalsingen door Dr. de Jong onder het hoofdstuk infiltraties moeten worden ondergebracht, via de rode jakhalzen, waarvan in Amerika zeer zeker goede nota genomen wordt. Hier dreigt het gevaar. (Vooral bij onderlinge verdeeldheid in het Binnenhof). Zo was gewone chantage mogelijk waar bekend was hoe ver de liefde van Dr. de Jong voor het rode front ging in 1948, en hij verzweeg het fiasco van 1949 in zijn "geschiedschrijving". Zijn boeken komen nu in een geheel ander licht te staan en dit verklaart het ontstaan van deze oneerlijke wasproductie. De Indische historie werd eerlijker vastgelegd door o.a. Dr. Maas en Dr. de Beus, om over de commentaren van b.v. Prof. Brugmans, Dr Kwantes e.v.a. nog niet eens te spreken. Een veroordeling van het doen en laten van Dr. de Jong (zijn politieke gerichtheid) zou kunnen leiden tot nietigverklaring van alle 4 delen Indische geschiedvervalsingen (Ila t/m Epiloog). Daarbij behoeft geen bloed te vloeien, en worden slechts de waarheid, rechtvaardigheid, en een eerlijke geschiedschrijving gediend. Dr. de Jong maakte van onze Vaderlandsche Geschiedenis in Indië (1900-1949) een triomf-verhaaltje voor Ir. Soekarno die na zijn derde vangenneming op geen enkele triomf kon terugwijzen, behalve het afslachten van het opkomend communisme bij Madioen. Hiernaar richtte Dr. de Jong zijn "geschiedschrijving", hij gaf een anti-koloniale scheldpartij ten beste, en verzweeg daarbij te veel, o.a. de slachting bij Madioen en het Russische consulaat in Midden-Java in 1948, daarmee dekkend dat hij in 1948 aan de verkeerde zijde van het ijzeren gordijn stond, trachtend het kabinet-Drees in 1949 een Witboek te verschaffen en de beschamende blunders van Nederland tegenover Amerika in de doofpot te schrijven. Dit is geen geschiedschrijving, dit is geschiedvervalsing.

Koffieplanter.

Met zoeklicht op Dr. L. de Jong.

Nu zijn laatste boek geschreven heet, vermeldt de Telegraaf van 28-4-1988 dat Dr. de Jong heeft bedankt voor een lintje in de Orde van Oranje Nassau en diens motivering (geen motivering) is weer typerend. Belangrijker is echter dat hierbij verschillende protesterenden aan het woord zijn gelaten. En hoe? Thans wordt het beeld geschilderd dat Dr. de Jong het hoofd in de schoot legde, (het "boetkled aangetrokken" staat er), zijn historie "herschreef" en het woord oorlogsmisdaden verving door het woord excessen. Kinderwerk en rookgordijn; zijn boeken over Indië, Deel Ila t/m Epiloog, blijven daarbij met al hun onwaarheden overeind staan, ondanks alle schoonklinkende en sussende verhaaltjes.

Het eerst wordt dan Kolonel Heshusius aan het woord gelaten ("onlangs onderscheiden met de Prins Maurits medaille voor militaire geschiedschrijving en door de minister van Defensie Ir. M. Vredeling in 1976 naar Indonesië gezonden om de historische feiten samen met de Indonesische geschiedkundigen op een rijtje te zetten". Dr. de Jong werd nooit als expert op welk gebied dan ook naar Indië gezonden). Kolonel Heshusius (ex-"medelezer" van Dr. de Jong) schreef dan einde 1987: "De Heer de Jong laat in dit hoofdstuk (7) blijken, niet gehinderd te zijn door enige kennis van de toestand toen" en "de Jong ontpopt zich met grote verve in de rol van een soort super-nationale-officier-van-justitie". Nadat Dr. de Jong dan enkele inbindende geluiden heeft laten horen als verweer, schrijft Kolonel Heshusius: "Eeagt zien, dan geloven". In April 1988 schrijft Kolonel Heshusius: "Ik blijf erbij dat de overheid De Jong niet over Indië had moeten laten schrijven". (aan de minister van Onderwijs Deetman die met studiebeursmoelijkheden zit).

Luitenant-generaal F. van der Veen daarna schreef over de schrijfsels van Dr. de Jong dat hij "dese onzinnige voorstelling van feiten niet over zijn kant zal laten gaan", doch in April 1988 eindigt dit verhaal met: "Er zijn fundamentele wijzigingen aangebracht; alleen blijven wij van mening verschillen of de gewelddadigheden die de Nederlandse strijdkrachten pleegden onvermijdelijk waren". (Het waren geen (misdadige) gewelddaden, het waren oorlogsdaden, doch dit kan een historicus niet beoordelen, zeker niet een man van het "gebroken gewoortje"). Hier kan het woord fundamenteel wel geschrappt worden mede omdat in de Delen Ila, b. en c. met dat al geen enkele wijziging werd aangebracht, hetgeen hier wel fundamenteel is.

Kapitein M. Düster, Comm. Ned. Inlichtingendienst in Indonesië, chef Centrale Justitiële Afdeling, schreef einde 1987 over De Jong: "Wat hier is geschreven, is beledigend voor allen die daar hebben gevochten en hun nabestaanden". In de Telegraaf lezen wij dan: "De oud-Indiëstrijder M. Düster heeft Dr. L. de Jong aangeklaagd bij de officier van justitie wegens smaad en aantasting van eer en goede naam" (vuilspuiterij dus) en zegt hij: "dat De Jong de Indië-gangers een trap nageeft en een grote smet op hen werpt". De officier van justitie schrijft aan Heer Düster dat er geen sprake is van een strafbaar feit omdat het boek van De Jong nog niet klaar is. (Met Dr. de Jong kan men immers alle kanten uit?). Kapitein Düster laat het er niet bij zitten: "Ik ga in hoger beroep" zegt hij. In April 1988 zegt Kapitein Düster bij het verschijnen van "Epiloog": "Ik heb er geen goed woord voor over"; over het hoger beroep geen woord, doch dat zegt nog niets. Met Kapt. Düster had ondergetekende Koffieplanter in 1948 op Java even een klein meningsverschil toen Düster verklaarde geen verantwoording te kunnen nemen "voor de in het Niemandland rondzwervende planters" (het terrein, 5 KM breed, tegen de demarcatielijn). Doch de planters bleven op hun plantages (Nederlandsch grondgebied) bewapend door het Leger met geweren, munitie, handgranaten en Jeeps, op last van Dept. Eoon. Zaken (want "Nederland zou herrijzen", doch het geld moest uit Indië komen) en ... beschermd door hun Javanen tegen de extremisten van Soekarno. (Zo zat dat Heer de Jong. Het was niet Soekarno met zijn Javanen tegen de Nederlanders, doch het waren de Javanen die bescherming zochten bij de Nederlanders tegen Soekarno; zij waren verreweg in de meerderheid doch ongewapend). Zo was het.

Einde 1987 bereikt de kwestie-de Jong weer het Haagse Binnenhof en zegt Ad Ploeg, voorzitter van de Defensie-commissie in de Tweede Kamer (hij diende als vaandrig in 1949 op Sumatra): "De generatie die in Indië heeft gevochten, werd na de soevereiniteits-overdracht al ten onrechte met de nek aangekeken, en nu moet ze het alweer ontgelden. Ik kan niet toestaan dat dit gebeurt in door de Staat betaalde, officiële geschiedschrijving (van Dr. de Jong). Dat heb ik de Heer Deetman ook gezegd".

vervolg van: "Het zoeklicht uit de Pacific op Dr. de Jong".

Hij noemt dan Dr. de Jong: "de man met het gebroken gewoertje", en zegt: "hij heeft nu geprobeerd ons broodnodige én door de Indonesiërs gewaardeerde optreden in een kwaad daglicht te stellen". Trok hier Dr. de Jong het "boetekleed aan" ? Neen.

Nu mag te berde worden gebracht dat e.e.a. werd gezegd bij de uitgifte van "Epiloog" en tot dusver hier uitsluitend militairen werden geciteerd die zich kwaad maakten over de vuilspuiterij van Dr. de Jong, doch steekt hier immers reeds veel meer achter. Op de eerste plaats dat de 3 voorgaande boeken van Dr. de Jong (Delen A, B en C) over Indië op eenzelfde wijze wemelt van leugenachtige voorstellingen van zaken, waarmede de komende generatie historici thans wordt gehersenspoeld naar Moskou-voorbeeld. Dadelijk in het begin van Deel Ila al, presenteert Dr. de Jong zich als de S.D.A.P.-figuur, anti-koloniaal, en aldus een historicus die niet "van vreemde smetten vrij" is. Op blz. 34 van Deel Ila begint hij reeds met: "Deugnieten, verkwisters, boeven, bankroeters en ander slecht volk, alles ijlt naar Indië". Deze sensatieverwekkende scheldpartij (tevens reclame voor zijn werk) anno 1776, heeft niets te maken met W.O.-II van 1940-1945. Hij voegt dan echter aan dit citaat uit 1776 toe, dat het hem "nuttig" lijkt om dit citaat "voorop" te plaatsen. Deze introductie is al duidelijk voor een Pacific-Nederlander, en ook duidelijk is het dan al, dat hier weer eens de Zuiderzee-Nederlanders worden gehersenspoeld (door een gehersenspoelde). Wij zijn dan weer geheel "thuis" op ons terrein: de Zuiderzee en de Pacific lagen te ver van elkaar. Men houde verder b.g. vreemde smetten in het oog, en de plaatsen waar vervolgens de vele critici de woorden: eenzijdig, gekleurd en sensatie noteerden. Het wordt dan al duidelijk dat dit historie-werk rijp is voor de prullenbak. Men vraagt zich daarbij ook af, hoe het mogelijk is dat iemand 33 jaren lang zich bezig hield met het schrijven van dergelijk werk waarbij hij (zeker voor de Indië-delen) het onware van zijn historieschrijving niet zag of niet wilde zien. Hetgeen b.g. critici dan laten horen, zijn evenzovele vingerwijzingen, een boekdeel vol, doch kan dat hier voorlopig achterwege blijven. Er is te volstaan met enkelen;

Uit het ministerie van Onderwijs: "Op dit erbarmelijk stuk eenzijdige voorlichting over de geschiedenis van het Koninkrijk der Nederlanden gedurende de periode 1918-1949 zijn de examinandi aangewezen voor het heden en de toekomst". (arme kleinkinderen).

Uit het rapport van de Japanse luitenant-generaal Reikichi die in 1943 Tokio rapporteerde: "Dutch exploitation of the Netherlands Indies was extremely clever" en "The natives passed their days happily under Dutch rule". (Daar spreekt Dr. de Jong dan van "armoede" en "onderdrukking").

Uit de studie van de Fransche Gouverneur van Indochine omstreeks 1928: "Nederlandsch Indië is de best-bestuurde kolonie ter wereld".

Uit het reisverslag naar Indonesië waar een Indonesisch historicus die na lezing van deze anti-koloniale vuilspuiterij (in Deel Ila) spottend opmerkte: "Ik wist niet, dat het zó erg was".

Uit de kritiek van B. Lulofs van de Telegraaf (1986): "Goedkope sensatiezucht, Dr. L. de Jong onwaardig".

Uit het boek van Mr. G.B.J. Milterman "Hoe zat het nu echt ?" (1987): "Tragisch (voor de Nederlanders die hun koloniën verloren) was het zich verkijken op de gevoelens en insichten van onze bevrijders en bondgenoten de Amerikanen" enz.

Uit verzetakringen de Heer G. Pit uit de kampen Amersfoort (1942) en Sachsenhausen: "De "onzin" die Dr. de Jong over deze kampen in Deel 8 schreef".

Hier dan enkele niet-militairen aan het woord en evenzovele aanwijzingen hoe fout deze geschiedschrijving van Dr. de Jong is, doch zo zijn er nog veel meer kritieken te verzamelen. Een leek kan er een heel boek mee vullen, studerende historici er vele boekdelen over schrijven. ("Zo was het" kan daarbij een bruikbare wegwijzer zijn). Wat maken al deze kritieken duidelijk? En wie schreven deze beoordelingen en veroordelingen? De historicus Dr. de Jong schreef dit niet. Waarom niet? En met welke achtergronden werden zijn boeken en deze kritieken geschreven ?

vervolg van: "Met zoeklicht vanuit de Pacific op Dr. de Jong".

Hier werden tot dusver kritieken van historici buiten beschouwing gelaten, doch dient één voorman hier niet onvermeld te blijven n.l. Prof. I.J. Brugmans (ook ex-"medelezer" van Dr. de Jong) tijdens het eerste proces tegen Dr. de Jong (ca. 1984) over Deel Ila) met zijn uitspraken: "Een ding werd echter niet aanvaard; Verbreking van de band tussen Nederland en Indië" en "Deze opvatting was niet alleen die van Van Starckenborgh, maar ook die van de Londense regering, van de regering in Den Haag, later van de Staten Generaal, zelfs van Van Mook". "Zijn al deze instanties kortzichtig geweest zoals Dr. de Jong doet voorkomen?". "Natuurlijk niet". (De Jong beschuldigde in het wilde weg, en links en rechts voor super-rechter spelend). Daarbij de advocaat in b.g. proces: "Mier is de fout ge-maakt dat de schrijver (Dr. de Jong) het kolonialisme veroordeelt en daarvoor ook geen goed woord "kan en wil" opbrengen".

Doch over fouten gesproken, ligt hier de kern der zaak bij het feit dat de jour-nalist Lou de Jong omstreeks 1947/1948 zelf "fout" was; niet in de zin dat hij N.S.B.-sympathieën had, doch dat hij toen aan de verkeerde kant van het ijzeren gordijn stond, en het daarom een foute keuze was (in 1955) om hem deze historie-schrijving op te dragen. Met zijn gebroken-geweertjes-mentaliteit en S.D.A.P.-opvoeding kwam hij bij hamer en sikkel terecht toen hij de zijde van Soekarno koos. Hij heeft op het verkeerde paard gewed. Politiek is een smerig bedrijf, en toen Soekarno bij Madicoen alle communisten afslachtte, stond de journalist de Jong in zijn hand. Toen Minister-president Beel in 1948 "woedend" was over de ontdek-king van de geheimevestiging van een Russisch consulaat in Midden-Java, (hetgeen de Amerikanen "woedend" maakte op Nederland), stond De Jong wederom in zijn hemd. (Nederland ligt duidelijk ten Westen van het ijzeren gordijn en de Nave is dan de enige overlevingskans in deze koude oorlog. De eerste voorbode hebben zich reeds gemeld; groeiende terreur). Toen Soekarno door de Nederlandsche strijd-krachten in 1949 werd gevangengenomen, stond de Jong nogmaals in zijn hand. Hij had zich beter nooit met Indië kunnen bemoeien. In die jaren bedankte Dr. de Jong voor zijn P.v.d.A.-lidmaatschap, kreeg hij zijn ontslag bij de VARA als commenta-tor en wist hij meer van politiek dan van Indië. (Daarna kwamen 33 jaren om krom te schrijven wat recht was). De ingreep van de Amerikanen (Nederland weg uit de Pacific) werd zijn redding, en strooit hij thans beschuldigingen in het rond. Dit is echter geen geschiedschrijving. Met is een rookgordijn voor het verleden. Aldus zijn lessen geleerd, zal Dr. de Jong inmiddels wel van zijn hamer-en-sikkel-inzichten teruggekomen zijn, en zelfs voor enkele gelegenheden gereed om "het boetekleed aan te trekken". (wij nemen het hem niet eens kwalijk, hij kan het niet helpen en wist niet beter). Doch zijn boeken over Indië blijven het stempel van onbetrouwbaarheid dragen door de mentaliteit van de schrijver en diens kronkelige colleges. Dan wordt als hoofdpersoon de "vrijheidsheld" Soekarno ten tonele ge-voerd (die toen nog met de communisten samenwerkte), terwijl vele werkelijke hoofdpersonen werden verzwegen zoals b.v. Dr. J.H. van Mook die voor Koningin Wilhelmina in 2 jaar tijds, de chaos van Soekarno (1946) herschiep in de "Verenig-de Deelstaten van Indonesië" (1947-1949) met volle medewerkingen van alle volken in deze Archipel, uitgezonderd de groep-Soekarno. Nederlandsch-Indië werd "de V.S. van Indonesië, deze naam zegt genoeg. Na 1950 maakte Soekarno (als "stroman" van de Amerikanen) er een Eenheidsstaat van; de "Republiek Indonesia", ook deze naam zegt dan genoeg. De "vrijheidsheld van 1945" Soekarno was echter in 1946 pro-Moskou en toonde zich in 1948 per slachtpartij anti-Moskou, hij was in 1944 pro-Japan (Azië voor de Aziaten) en werd in 1949 pro-Amerika. Wie doet hem dat na ? En met Dr. de Jong kan men alle kanten uit. Wie doet hem dat na ? De komedianten trokken voorbij.

vervolg van: "Het zoeklicht vanuit de Pacific op Dr. de Jong.

Daarna kwam de voorspelbare "opruiming" van alle (ongewapende) Deelsten van Dr. Van Mook. Wie worden er thans onderdrukt? En door wie? De toestand verschilt niet veel van die in Polen met "stroman" Jaruselsky, doch de "stroman" op Java wordt van Amerikaanse zijde gehandhaafd, daarbij zijn de "natives" echter redelijk "happy" in hun zonnig rijst-paradijs, en de koude oorlog gaat voort. Doch waarom hield de Staat tot dusver Dr. de Jong steeds de hand boven het hoofd? Men denke slechts aan het Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949, duidelijk beschreven door Dr. P.F. Maas. Het rookgordijn schijnt een dubbele functie te hebben. Of was dit slechts onbenul? Waar blijft de waarheid? Was de protesten-storm van December 1987 vergeefs? De sprekers zijn met pensioen, daarna komt de stilte van het graf. Ook voor Dr. de Jong kan de stilte van het graf niet veraf meer zijn. Wat overblijft, is dan de geschiedschrijving.

Koffieplanter.

28-4-'88.

Aan: Redactie Telegraaf.
t.a.v. Jos Hagers.
Postbus 376.
1000 EB Amsterdam.

Zeer Geachte Heren,

Leuk om in de Telegraaf van 28 April 1988 een welbekend plaatje te zien van een Marinierspatrouille in een brandende dessa op Oost-Java. Het wekt wel de indruk dat deze patrouilles allesvernietigend optraden. Als tolk bij de Nederlandse troepen in Midden-Java (1947-1949) maakte ik diverse van dergelijke patrouilles mee, doch onze Jongens-Overzee hadden wel wat anders te doen dan huizen in brand steken (want kogels om de oren gaan sneller), dat deed de tegenpartij zelf, doch wat weet Dr. de Jong daarvan. En dan mag dit artikelletje: "De Zwarte-aarde-politiek" worden gencemd. Bundels buitgemaakte papieren werden mij ter vertaling gebracht en bleken dit voornamelijk propaganda en instructies (schriftelijke lessen) om tegen de Nederlanders de "Zwarte-aarde-politiek" toe te passen. Zij waren afgestempeld met hamer en sikkel van een Partai Komunis (diverse "leiders" met diverse partijen). Ik maakte toen vanuit Java melding aan mijn Direktoren in Amsterdam van dit opkomend communisme in de Pacific (van Noord-Korea, via Vietnam t/m Ned.-Indië; een blind paard kon het zien). Kort daarop verscheen een klein deel van mijn verslagen, buiten mijn medeweten om in Elseviers Weekblad, opgesierd met hamer en sikkel. Duidelijk was dit signaal en geen journalist in Nederland die dit niet wist in 1948. In 1983 schreef ik n.a.v. een T.V.-uitzending, de film "Indië 1945-1950", aan 3 studenten van het Historisch Seminarium (die op deze film promoveerden) van de Universiteit van Amsterdam, o.l.v. Prof. Dr. Blom (hoogleraar Nederlandse geschiedenis die hersiening verzocht van de "eenzijdig gekleurde" geschiedschrijving door Dr. L. de Jong); "De instructies waren gestempeld met hamer en sikkel van een Partai Komunis, de inhoud bevestigde overigens volkomen hetgeen ik als student aan de Tropische Landbouwschool reeds vernam van een Wit-Rus (Prof. Bobbiljov) die met zijn echtgenote uit Rusland gevlucht was en op Java werkzaam op een proefstation voor Indische cultures". (die school gaf meer "praktijk" waarbij de lessen Javaans, Soendanees en Maleis konden vervallen, en later logeerde ik nog bij dit echtpaar voor gezamenlijke deelname aan tennisedstrijden). Ook schreef ik toen bij: "opdrachten om bij de nadering van Nederlandse troepen alles te vernielen wat er te vernielen was"; "Dat laatste klopte wel, want overal waar wij (militairen en de tolk als enigste burger) kwamen, zagen wij voor ons uit alles in brand vliegen wat nog overeind stond, en bruggen in de weg vlogen voor onze neuzen de lucht in; de daders stonden aan de overkant ons uit te fluiten met gebalde vuist omhoog". Wij schoten niet op hen (zij hadden geen geweren) en juist aan die branden konden wij zien waar de vijand zat, en hoe die zich terugtrok (deze benden kwamen steeds na zons- ondergang uit de bossen voor hun plunder- en moord-tochten). Dit even toegelicht voordat Dr. de Jong er weer een moordpartij van maakt.

De les van Oost-Indië, het nut van historie en West-Indië.

Dat het verbreken der banden tussen Nederland en het huidige Indonesië hun nadelige gevolgen hebben laten zien zal thans na 40 jaar wel duidelijk zijn. Indonesië ondervond nog de minste schaden want met veel olie op alle grotere eilanden, gevulde rijtschuren en producten die op de wereldmarkt een makkelijke afzet vinden, heeft dat land bij alles nog vele benen om op te staan. Voor de welvaartsstaat om de Zuiderzee zoekt men thans naar zulke benen want de gasbel bij Slochteren en een boortoren in de Noordzee zijn onvoldoende toekomstgaranties. Moet men het dan hebben van boter, melk, kaas, tulpen en eieren? Voor Nederland is het maximaal opvijzelen van de economie het belangrijkste programmapunt. Fokker, Hoogovens, Philips e.d. hebben meer wereldbetekenis, doch ook hun concurrenten (naast de deur Grundig, Blaupunkt e.d. en ver weg uit Japan Sony's, Honda's, Toyota's b.v.). Hun welvaren is zeer toe te juichen want velen verdienen er hun brood aan en zij remmen werkloosheid af, doch bij dit alles gaat het dan toch wel om "geld-maken" over de hele wereld. Zonder geld draait deze wereldbol nu eenmaal niet, dat is een luchtkasteel van hen die op "het kapitaal" schelden. (Zelfs Gorbatsjov "herziet" nu zijn economie). Daarbij moet men niet de neus stoten tegen het ijzeren gordijn en wil men duikboten bouwen voor blauw-China dan kan men rekenen op protest van rood-China. Wat leerde Oost-Indië ons nog meer? Wie worden daar nu onderdrukt? En door wie? de vele tronen en troontjes van zelfbesturende en samenwerkende deelstaten zijn door Soekarno "opgeruimd". Zelfbesturend zijn nu niet meer; Soendanezen, Balinezen, Ambonezen, Menadonezen, Timorezen, Atjehers en Battakkers, Dajaks en Papoeas die allen naar hun gevoel in de steek werden gelaten door Den Haag dat zo fier beloofde "Ik zal handhaven". Zij zijn ten onder gegaan in deze strijd tussen Adelaar en Hamer-sikkel symbool ondanks hun trouw in 1947-1949 aan Nederland. Wat leerde Oost-Indië ons nog meer? Het verschil tussen Oost- en West-Indië. Uit de Oost kwam het geld, en naar de West moest er geld bij, want ook daar had men weinig been om op te staan. Toen ik onze Directies voorstelde om onze plantages in de Oost over te brengen naar de West, werd ik mooi uitgelachen. Dat lesje vergeet ik niet gauw. O.a. werd ik erop gewezen dat in de Oost juist samenwerkingen de bron was van de winst, en gezien die factor er in de West geen winst te maken was. De kaarten lagen daar anders. Ik had het kunnen weten; in de rijke Oost kon men zich de luxe permitteren van samenwerkingen omdat bij volle rijtschuren niemand erop achteruit ging, integendeel. Doch waar zijn de rijtschuren van de West? Waar is de eigen rijkdom? In de jaren van wederopbouw (1946-1949) beraadslaagden ook Directies in Nederland over de vraag: "Steken wij opnieuw ons geld in Oost-Indië?". Algemeen oordeel was dat dit plan niet alleen uitvoerbaar was, doch zelfs makkelijk uitvoerbaar was, gezien de eigen (rijst-) welvaart van het volk aldaar. Nederland behoefde daar geen 90 miljoen zielen te voeden, dat deden zij zelf wel. Nodig was slechts een legertje voor positionele ordeherstellingen, en de 7-December Divisie (vrijwilligers) vertrok, waarna vele planters werden uitgezonden naar Indië voor de wederopbouw (economisch-belangrijke objecten). Ieder deed het zijne, het leger zuiverde, en van Mook schiep Deelstaten (de oude belofte anno 1931). In Nederland verscheen in de krant de overweging dat de risico's voor planters niet zo groot waren; men moest erop rekenen dat slechts 2% daar zou worden vermoord. Waarop die schatting gebaseerd was, is nog altijd een raadsel. Op mijn plantage werd mijn opvolger afgeslacht en mijn commandant (over 20 militairen, bewaking) vermoord door Soekarnisten of wat daarvoor doorging. Dat was dus 2 van de 3, al bleek overigens b.g. schatting toch vrij juist. Als men wil gokken, dan naar een automaat, dat is kinderwerk voor drugsverslaafden. (Op mijn plantage werd cocaïne geplant, met Regeringsvergunning, voor pijnstillende medicijnen, doch die werd na W.O.-II niet meer geoogst. Geen hond kraaide ernaar en wij lieten het gewoon staan en verdorren) Onze kina-productie voorzag geheel Oost-Azië van China tot Australië. Dat was echte welvaart. Het Binnenhof mag zich inzake West-Indië dan wel goed beraden. Is een betrouwbare samenwerking aanwezig? Anders gaat het geld kosten. Den Haag kan nog altijd van Indië leren. Bij groeiende armoede zijn steeds groeiende ontevredenheid en gebalde vuisten te noteren. De fouten in de Oost zijn niet te herhalen onder de

2.

rook van Amerika met Fidel Castro als overbuur en het Panama-conflict naast de deur. Infiltraties zijn vaak makkelijk herkenbaar op de wegen van beide werelddelften: bij alle woorden en daden die afbraak te zien geven, gaat het rode licht branden, en bij alle woorden en daden die opbouw te zien geven, het groene licht. Aldus wegwijs, is telkens te constateren dat groen zich steeds moet verdedigen tegen rood. Hopenlijk gaat nu ook bij het Hof voor de Rechten van de Mens een lichtje branden want daar kent men het verschil tussen rood en groen wel. Indië was een goede les en inzake Z-Afrika zit Den Haag met sancties weer niet aan de goede zijde, tot eigen nadeel. En de Jong? Hij verzweeg de ovatie die Westerling ontving van het volk voor zijn vredebrengend optreden op Celebes. Hij verzweeg op eenzelfde manier zoveel van dergelijke positieve belichtingen van Indië, en gaf daarvoor scheldpartijen op bestuur, beleid en leger in de plaats. Duidelijk met opzet. Zijn historie is niets anders dan een rookgordijn waarachter werden verzwegen de blunders van het kabinet Drees-van Schaik in 1949 en het Russische consulaat in Midden-Java in 1948. Hij verzweeg te veel. Hij zei zelf dat het zwijgen van dergelijke zaken een geschiedvervalsing zou zijn. Een brutaal staaltje

Met vriendelijke groeten,

Hoogachtend,

(16-5-88)

Nog wat historie over Indië.

Een andere les uit Indië doet de toestanden in Nederland ook door een andere bril bezien. De jaren van beleid door Japanse overheersers gaven een verarming te zien in enkele jaren tijd, zoals nooit eerder vertoond in Indië. Het ging de Jappen om de olie van Borneo, Sumatra en Java, en al het overige was voor hun oorlogvoering van geen belang voordat zij hun strijd tegen de Amerikanen gewonnen zouden hebben. Dit was zelfs in de Jappenkampen te volgen. De eerste 3 maanden van "verblijf" langs de Burma-spoorweg werd Koffieplanter met een 20-tal anderen ingedeeld bij de spits die er door de rimboe boorde t.w. de Japanse Topografische Dienst en wel als "houtkapper" (koelie). Waar de rails moesten komen, moest eerst het terrein worden "afgekijkerd", met rood-witte paaltjes uitgezet. De contacten tijdens de rusten (jasmi) met deze Japanse officieren, afgestudeerd en Engels-aprekend, vervingen het "Nieuws van den Dag" en "De toestand in de Wereld". (Ook dronken Jappen wel eens te veel los). Na een half jaar werd Koffieplanter met twee olifantspoten (beri-beri) afgevoerd richting Bangkok (resp. Kanchanburi, Nonpladuc en Nakornpathon). De verarming van Indië was daar te beluisteren bij de duizenden Javanen die aan deze spoorlijn in Siam werden "tewerkgesteld". (Toelancier was Ir. Soekarno, ca. 1942-1943, onder motto "Azië voor de Aziaten"). Deze verarming leidde tot de chaos van 1946 (de Bersiap tijd) toen zelfs rijst schaars begon te worden en benden plunderend en zelfs elkaar vermoordend om hun behoud vochten. Toen werd wel zeer duidelijk hoe de 3 pijlers voor elk volk (al vanaf de holbewoners): voeding-kledigg-huisvesting, waren aangetast. In de jaren van "wederopbouw" (1947-1949) waren deze pijlers, na herstel van orde door het leger, betrekkelijk makkelijk te herstellen: Voor aanvoer van rijst uit Siam moest gezorgd worden, doch in een tropenland kon kleding gemist worden en naaktloperij de mode, terwijl bij de vele platgebrande kampongs waarom heen de bamboe in het wild groeide de "nieuwbouw" ook niet veel problemen opleverde. Doch hoe stond het toen met deze 3 pijlers in Nederland, toen men daar nog "koffie op de bon" dronk? Voeding en kleding (distributie) kwamen betrekkelijk snel "van de bon af", doch de "woningnood" werd den volke aangeprept en in de daaropvolgende decenia werden de "bouwvakkers" de heilige koelen van Nederland, waarbij goed geld schijnt te zijn verdiend (zie Alg. Burg. Pensioenfonds). Er zat vanaf het begin echter een vreemd luchtje aan dat ook in Indië werd geroken. Naarmate de Nederlanders in Indië zagen (na 1950) dat Indië voor hen een "aflopende zaak" werd, liet men zich folders van woningen in Nederland toezenden. Voor een bescheiden doch redelijke woning (nieuw) bleek 8 tot 9 mille voldoende, en werd dat geld alvast naar Nederland overgemaakt. Toen Koffieplanter in 1958 zich voor goed in Nederland vestigde, bleken inmiddels die prijzen al verdubbeld, doch een bescheiden huisje werd gebouwd voor 18 mille en wanneer hij thans (1988) voor hetzelfde huisje belasting moet betalen, prijkt daarbij het bedrag van 180 mille. Waar komt die 0 vandaan? Waar komen al die nullen vandaan, ook bij voeding, kleding en eigenlijk bij alles? Wordt daar de schatkist mee gevuld? B.T.W. Wie is de uitvinder van dit uit de lucht grijpen? Als al die nullen worden geschrapt, wordt niemand er rijker of armer van, als alle huishuren en hypotheek-betalingen met b.v. f.300 werden verlaagd en tegelijk alle salarissen der bewoners eveneens met f.300 verlaagd, wordt daar ook niemand armer van. Leven wij van de lucht? Natuurlijk niet. Wij zijn afgedwaald van de werkelijke waarden en normen sinds 1949. (baksteen en wat hout zijn in feite niet zo duur, al zijn zij niet zoals bamboe gratis te kappen). Echte welvaart schuilt in goedkope (maar wel solide) voeding, kleding en huisvesting. Daar behoeft geen puzzle van te worden gemaakt. 1949; Nederland van haar ankers geslagen door het verlies van Indië. Met protesten, spandoeken en stakingen vechten om de laatste kruimels verloren welvaart. In Washington zegt men dan "Poor dears" en in Moscou lacht men in het vuistje om geslaagde infiltraties, met name bij Onderwijs: "Laat de kinderkens tot mij komen" voor hersenspoelingen. Daar is Dr. Loe de super-historicus die in 33 jaar krom schreef wat recht was.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Maar pas als de "rode-boekjes" van Dr. Loe zijn verbrand. Ja, dan heeft de jeugd nog meer toekomst; een verloederd Nederland weer op te bouwen. Zelfs het Binnenhof krijgt dan meer toekomst. Raak is dan weer de terugblik op 1949 door Mr. G.B.J. Hiltermann (in 1987) waaruit geciteerd;

blz.48; "Charles Welter had groter vrijheid van handelen". (Meer Welter was onze buurman te Buitenzorg en met zijn zoontje Jimmy Welter gingen wij dagelijks naar de lagere school). "Deze groep voorzag van goede adviezen en informatie en speelde Elseviers Weekblad de notulen van Linggadjatti toe en maakte het later ook mij (Mr. Hiltermann) mogelijk met grote kennis van zaken te kunnen publiceren". De wijsheid kwam dus weer uit het Oosten. Tevoren schreef Mr. Hiltermann (op blz.47); "De oppositie was formidabel en beschikte over hoge troeven. Ten onrechte veronderstelde "links" dat die oppositie kwam van het "zakenleven" en door economische belangen werd gefinancierd. Welnee, als gebruikelijk was het de handelaren en bankiers en mensen uit de cultures glad een zorg wie in N.O.I. (Ned.-Oost-Indië) de baas was, als zij maar verdienen konden". "De ruggegraat van het verzet (in Nederland) vormden de echte Indië-kenners en bewonderaars, die er een levenswerk hadden mogen verrichten; bestuursambtenaren en zendelingen, onderwijzers en leraren, kenners van het land, het volk en de cultuur, die het niet om geld of voordeel te doen was geweest".

(Laat hier maar Mr. Hiltermann voor super-rechter spelen inplaats Dr. de Jong).

blz.48; "De Staatsraden vonden het onjuist dat de regering vanwege de problemen met N.O.I. fundamentele, historische veranderingen in ons staatsbestel voorbereide en zich daartoe bevoegd achtte door tijdens de bezetting (van Nederland) in Londen genomen Noodbesluiten van 6 Mei 1942 en 23 December 1943. Een ernstig vermaan van bevoegde wijze heren; "de regering gaat lichtvaardig te werk", oordeelden zij. Wel, zo'n opmerkelijk ongevraagd advies bereikt alle ministers en hun vertrouwde medewerkers, een brede kring dus, en is daarom niet makkelijk geheim te houden". (1949; Indië verloren, en in Den Haag velen bang nu "het odium van collaborateurs en landverraders op zich te laden").

blz.49; "De na-oorlogse regeringen waren niet de geschiktste om in die bewogen dagen de dramatische en historische likwidatie van ons koloniale verleden te leiden. Een ongelukkig toeval wilde dat na de oorlog een politieke aflossing van de wacht voltooid werd. De tijd van de door confessionele partijen beheerste coalities scheen voorbij. Er moest een plaats worden ingeruimd voor de sociaal-democraten. Het tijdperk Rooms-Rood brak aan. Het was niet moeilijk te suggereren, dat bij Rooms en Roden het lot van N.O.I. niet in goede handen was. Het ontbrak een onzekere regering met te weinig deskundigen aan de moed, het doorzicht en het gezag om het Nederlandse volk een koene beslissing voor te leggen en zo nodig op te dringen".

"De beweging om N.O.I. voor, of bij, Nederland te houden vond bovendien een ideale aanvoerder; professor Sjoerd Gerbrandy, de stoere Fries, de nationale held uit de oorlogstijd. Wie had hem niet in bange dagen door clandestiene radio-toestelletjes met zijn nasale stem zijn "Landgenoten" moed horen inspreken. Een nationale held en, belangrijk gegeven, een protestant van de rechterzijde. Een representant van het volksdeel dat N.O.I. geschapen had".

blz.50; "Na de oorlog brak de periode Rooms-Rood bewind aan (in Nederland). Niet de beste regeringen om de Indische kwestie te klaren. De K.V.P. kon geen deskundigen leveren. Hun beste man, Charles Welter, koos voor Door de Eeuwen Trouw. De P.v.d.A. had wel deskundigen, maar katholieken en socialisten waren huiverig voor de beschuldiging N.O.I. te verkwanselen en voor landverraders te worden uitgemaakt. De partijen waren het ook niet met elkaar eens. Hun voornaamste politieke leiders wisten letterlijk niets van Indië; vader Willem Drees en Carl Romme waren geheel op het binnenland geïntereerd en hun grootste belangstelling ging uit naar sociale vraagstukken. In Indië waren zij nooit geweest en van de mentaliteit en de denkwijzen van Maleise volken wisten zij niets. De premier hoopte dat het vrije Indië een nette democratie zou worden. Iedere Indië-ganger had hem kunnen verzekeren dat het begrip democratie in de archipel volslagen onbekend was. De mensen die de K.V.P. in het veld bracht waren waarlijk volslagen onbekend met alles wat met Indië te maken had; de overdynamische Mr. Sassen, ook de tot onderkoning gebombardeerde Louis Beel, de minister professor Mr. van Maarsseveen, en omdat hij een actief advocaat was gebleken, werd zelfs Mr. Jan

de Pont met een missie naar Batavia gezonden. (Gelukkig kwam l.g. snel bij sinnen, en begreep hij succesvoller Mercedes-auto's kon importeren). Het was kinderwerk onder die omstandigheden het Nederlandse volk te bespelen. Ook omdat niet veel Nederlanders veel van N.O.I. wisten. (Wat is het klungelwerk van Dr. de Jong nog waard, hiernaast gelegd? De Pacific-Nederlanders waren betere Nederlanders dan velen in Den Haag. Zij waren bondgenoten van Amerika, en wisten waarom.).

blz.51; Hier komt Mr. Hiltermann op een verkeerd pad waar hij schrijft: "Slechts weinigen wisten dat de volken van N.O.I. weliswaar zelden lieten blijken van hun afkeer van de koloniserende heren, maar de kolonistoren haatten". Die "haat" was vóór W.O.-II op Java (het hoofdeiland en tevens het dichtstbevolkt) totaal afwezig behalve bij kleine politiek-doende groepjes in de steden die niet eens de Volksraad bereikten (met een meerderheid van 30 Indonesiërs bij 25 Nederlanders). Als kinderen wandelden wij in elke kampong veilig rond, en kregen wij vaak snoep omdat wij blank waren. (als iemand over discriminatie wil praten, is hier dan wel een voorbeeld van omgekeerde discriminatie). Later kampeerden wij in de bergen om kraters en vulkanen te verkennen, in bijna onbewoonde rimboe, doch voordat onze tenten stonden, kwamen "belangstellenden" reeds met kip, vis of pisangs. Nog later bij de tienduizenden Soendanezen en Javanen op de plantages waarop ik werkte ook geen spoor van haat, integendeel, als mij een horde koffiedieven werd gerapporteerd waarvan ik er een wilde vangen, trok men de kapmessen uit de schede om mij te beschermen, en had ik een lijfwacht van vrijwilligers. Zeer zeker was van "haat" geen sprake in 1931 toen in de Volksraad het voorstel kwam om tot onafhankelijkheid te komen, en dit voorstel in 1936 werd gebillijkt, goedgekeurd en geplanned. Na W.O.-II was deze "haat" inderdaad gegroeid (en in 1946 goed aangewakkerd) bij de Soekarno-groep op Java (met tegengesteld succes want de geplunderden bundelden zich tot verweer) maar dan nog niet zo groot, dat de "haat" tegen de communisten zelfs bij deze groep belangrijker bleek bij de slachtpartij van Madioen in 1948. Buiten Java werden deze "haat"-gevoelens nergens ondervonden gezien het succes van de Deelstaten-formatie van Van Mook, gezien de ovatie aan Westering op Celebes, gezien de samenwerking met Sultan Hamid II op Borneo, gezien de Ambonezen (van de Molukken) die tot op heden nog trouw zijn aan onze driekleur, al nemen zij ons de blunders van Den Haag wel kwalijk. (Terecht). Wel moest ik toen constateren: "Indië is Indië niet meer", "verloren paradijs" en "verpolitiekt". Men merkt dan wel dat ook Mr. Hiltermann niet in Indië opgroeide en werkte. Doch wat werd er in Nederland in 1948 gepubliceerd over deze Madioen-coup? En wat verzwegen in dit jaar 1948? De grootste gevaren schuilen in andere hoeken dan die in debatten over studiebeurzen, begrotingen, discriminatie, emancipatie, euthanasie, aids-tests e.d. Jaren geleden verklaarden de Russen reeds dat zij niet de gehele wereld behoeften te veroveren, doch slechts de Perzische Golf om de olie, en Zuid-Afrika om het goud en de diamanten. Tja, als dat plannetje lukt, dan zijn de Russen "de kapitalisten" en wordt West-Europa het gebied van de "verworpenen". Doch voor de uitvoering van een dergelijk "wereldomvattend" plan, moet toch ook eerst veel geld "gemaakt" worden. Alles blijft om geld draaien en heet dit spel "de koude oorlog". Politiek is een smerig bedrijf waar men werkt met hersenspoelingen.

blz.51; "Voor de Nederlanders (Pacific-Nederlanders) was Soekarno een collaborateur, die met de Japense vijand had geheuld. Voor zijn landgenoten was hij de grote patriot die ~~sz~~ zich van alle middelen mocht bedienen om zijn volk te bevrijden. Trouwens; had niet de communistenhater Winston Churchill hartelijk samengewerkt met de kapitalistenhater Josef Stalin? Soekarno was het om het even of hij Westerse invloed moest terugdringen met hulp van Japanse militairen of Chinese communisten. Als vurige Aziat liet hij zo gauw dat kon in Djakarta stadions bouwen voor Aziatische Spelen, want wat hadden Aziaten voor boodschap aan de Olympos? Het liefst zou hij alle Westerse technische en culturele invloeden vervangen door Aziatische".

blz.52; Hier nog eens het eerder geciteerde zinnetje: "Ongevoelig waren de Amerikanen voor ons argument, dat de Nederlanders onontbeerlijk waren om "het Communisme" in Azië in Azië te helpen beteugelen".

blz.57: Zeer verhelderend is hier het beeld van deze archipel zoals het er daar ten rechte uitzag; "Een nationale éenheidsstaat Indonesia had nooit bestaan. Het gebiedsdeel Nederlandsch Oost Indië was grotendeels "zelfbestuurd gebied". Juridisch werd het leeuwedeel van het land geregeerd door de sultansfamilies, bij wie hoge Nederlandse ambtenaren als vriend en raadgever "resideerden" met dan ook de titel "Resident". (Dat klopt, mijn schoonvader Plate was Resident van Nieuw-Guinea, mijn oom van Santwijk was Resident van Kedoe "residerend" bij de Sultan van Djocja). In theorie konden die sultans na het vertrek van de Nederlanders het gezag geheel in eigen hand nemen, (doch hadden zij voldoende been om op te staan in een rijst-welarend land, geen deel hebbend in wereld-producties), zoals enkele maharadjas's in India (zelfde situatie) hebben getracht. De kans dat te zijner tijd gebiedsdelen zouden pogen zich af te scheiden was niet gering. (1946 liet reeds dit uiteenvallen van dit hechte geheel zien). De leefwijze en gebruiken van de honderden gemeenschappen van Indonesië verspreid over talloze eilanden verschilden sterk. Gevoelens van afhankelijkheid voor de nieuwgeschapen staat Indonesia (door Soekarno) waren niet diep geworteld". (Dit was "de best-bestuurde kolonie ter wereld", Neerlands Glorie).

blz.60: Tot slot de stand van zaken in 1958; "Soekarno's populariteit in Amerika en op het State Department daalde in die jaren in snel tempo. Men begon de eerst zo sympathieke vrijheidsstrijder te verdenken van een anti-democratische gezindheid en sympathie voor het communisme in Azië".

Bovenstaande citaten zijn te lezen in; "Hoe zat het nu écht" van Mr. Hiltermann en leze men verder Dr. P.F. Maas in "Indië verloren, rampspoed geboren" over het jaar 1949.

Koffieplenter.

19 Mei 1988.

In het Deventer Dagblad van 28 April j.l. stond nog een artikeltje over "Epiloog" van Dr. de Jong. Melaas verkeilde het tussen vele andere historie-brokstukken, en komt het eerst thans boven water. Het blijkt wel wat aangrijpingspunten te bevatten waarop nader in te gaan en waarbij enkele zaken recht te zetten. Een klein kopje vermeldt dat het woord "oorlogsmisdrijven" werd veranderd in "excessen". Kinderwerk - stijl de Jong. Daarna volgt de kop met grotere letters: "Gerbrandy overwoog staatsgreep wegens "verkwanselen van Indië". Dat is andere koffie. Nu gaan zaken van groter formaat komen, temeer waar Dr. de Jong dit "onthult" in April 1988, terwijl Mr. Hiltermann in December 1987 "onthulde"; "Professor Sjoerd Gerbrandy, de stoere Fries, de nationale held uit de oorlogstijd (...) een representant van de rechterzijde. Een representant van het volksdeel dat Ned. Oost-Indië geschapen had". Nu komen wij weer op betrouwbaar terrein. Daarna ook genoteerd; "de tot onderkoning gebombardeerde Louis Beel" waarvan Dr. P.F. Maas noteerde; "van nature impulsief, niet altijd vasthoudend". Deze tijdelijke onderkoning in Indië gaf op de vooravond van de 2-de Politionele Actie geen antwoord op het telegram van Stikker (in Holland), liet vele uren opzettelijk verstrijken, en pas na een tweede "indringend" telegram van Stikker én Drees, berichtte onderkoning Beel pas in de vroege ochtend van 17 Dec. 1948 dat zijn oorlogsverklaring aan Djocja aldaar om 3 uur 's middags was ontvangen. Dit onderkoning-spelletje om tijdwinst, uit angst bij allen om de verantwoording te dragen, elkaar de zwarte Piet toeschuivend, bang voor "het verkwanselen van Indië" (van Gerbrandy) en bang voor (zie Mr. Hiltermann) "het odium van collaborateurs en landverraders". (zie L. de Jong). Bang nadat op 19 Nov. 1948 "het kabinet Drees-van Schaik voor het eerst dreigde uiteen te vallen" door interne verdeeldheid over het Indonesië-beleid". Bang toen op 4 Dec. 1948 (in Paleis Rijswijk, Batavia) reeds op de kamer van Stikker de beslissing met Hatta viel, en "oorlog" onvermijdelijk was. Bang voor de reactie van Amerika en de eigen zetels. Stikker waarvan genoteerd werd; "hij complotteerde met de P.v.d.A. en in commissie met Cochran (Vertegenwoordiger van Amerika in Batavia) en Hatta de vertegenwoordiger van Soekarno die toen eiste dat Beel het Nederlandse leger niet zou gebruiken omdat deze onderkoning slechts een M.V.K. was, terwijl Dr. Van Mook de Luit.-Gouverneur-Generaal was. Dr. van Mook moest toen Dr. Drees erop wijzen "dat de Landvoogdij geen politieke functie was". Kortom komt hier het Watergate-schandaal van Den Haag in 1949 voor den dag waardoor Indië verloren ging, en dat door Dr. de Jong in de doofpot gepraat moest worden met een geschiedvervalsing. Dr. Drees heeft een zeer goede naam, terecht, hij deed veel goed werk, doch op de kwestie-Indië verkeek hij zich. Betrouwbaar doch geen Indië-kenner en blind voor de koude oorlog en de strijd van de Amerikanen in de Pacific. (in die dagen stond Dr. de Jong aan de verkeerde kant van het ijzeren gordijn). Dit werd duidelijk toen Dr. Drees voor de "Wederopbouw" te kort bij kas bleek, en het geld eerst "gemaakt" moest worden in Indië, de kurk waarop Nederland dreef. Niemand zal het hem kwalijk nemen, doch het gemodder met Indië daarna leidde wel tot het grote ongenoegen van de Amerikanen en het verlies van de samenwerkingen met Indië. Niet van een "afhankelijk" Indië dat reeds in 1931 "onafhankelijk-op-papier" werd, en zoals Mr. Hiltermann het in enkele regels duidelijk maakt, grotendeels altijd al onafhankelijk was, en dank zij Dr. Van Mook (1947-1949) onafhankelijk bleef. Aan die onafhankelijkheid maakte Soekarno een einde, Heer de Jong. In feite was Dr. van Mook de "onderkoning" en schepper van de Deelstaten-Unie, die bewezen had de situatie volkomen meester te zijn, en Amerika achter zich had, met een scherp oog voor het opkomend communisme in de Pacific. Hij doorzag de situatie zeer goed en omschreef de beunhazenclub in Den Haag toen als; "alle gezeten Nederlandsche politici, geborneerd en eigenwijs en geheel vastgenageld aan partij-politieke verhoudingen". Daaraan mag thans nog worden toegevoegd dat deze club bondgenoot-Amerika voor de voeten liep, die in de Pacific het Russische communisme met bijbehorende infiltraties bestreed, waarep bondgenoot-Amerika Neerlandse Onbenul uit de Pacific knikkerde door er stroman Soekarno op de troon te zetten. Men begreep in Den Haag niet dat de koude oorlog

zich voortzette, dat sinds 1945 men slechts kan kiezen tussen Oost- of Westzijde van het ijzeren gordijn. Ondanks de steeds duidelijker aftekening langs de grensgebieden; Sri Lanka, tamils en sikhs, Aquino op de Philipijnen, Afghanistan, Irak-Iran, Beiroet en Israel, groeiend terrorisme van Arafat en Gaddafi in Lybië, Zuid-Afrika met Angola en Mozambique, rond Margaret Thatcher en Reagan, om het Panamakanaal en de Midden-Amerikaanse staatjes met o.a. Bouterse en buiten ons gezichtsveld de ruimtestations boven ons Noofd. Den Haag slaapt en laat zich door Dr. de Jong alles wijsmaken. Volgens de Telegraaf van 17 Mei 1988 wil de PPR thans van premier Lubbers weten "of de opvatting van Dr. de Jong juist is". (Even lachen). En of de regeringsnota uit 1969 van premier Piet de Jong nu nog "gewijzigd" gaat worden aan de hand van de vervalsingen van Dr. de Jong. Infiltraties reiken dan wel ver. Vermoedelijk zal de regeringsnota 1969 wel overeind blijven, want Piet de Jong was marine-officier o.a. te Soerabaia alvorens hij premier werd, en zal hij niet veel respect hebben voor Dr. de Jong met gebrekgeweertjes- en vredesduifjes-spoelingen. Bij dit alles tekent Nederland zich echter internationaal af als een onbetrouwbare bondgenoot van Amerika, even onbetrouwbaar als de geschiedvervalsing over Indië 1945-1949. En dat is de Wereld-politiek waarvan Den Haag geen kaas heeft gegeten, en waarin Amerika de leiding heeft. De les van Indië.

In "Moesson" 15 Mei 1988 op blz.5 is dan te lezen dat op blz.348 van Deel 9 van de Rijksgeschiedschrijving door Dr. L. de Jong deze schrijver zich verspreekt en zegt hij inzake gebeurtenissen in 1945-1949 (in Indië); "gebeurtenissen welke beschrijving buiten onze opdracht valt". Zijn geschiedschrijving gebeurde dus niet alleen "in opdracht", doch zelfs met instructies o.m. tot het verzwijgen van gebeurtenissen. Een fraai staaltje van geschiedvervalsing aldus, en hij schrijft dat zelf al in Deel 9. Behoorde de anti-koloniale scheldpartij anno 1776 in Deel 11 b.v. dan wel tot de instructies die binnen de "opdracht" vielen? Dr. de Jong wordt steeds "doorzichtiger" nu hij zich verweren moet tegen klachten, protesten en processen. Prosit. Koffieplanter.

Ir. Soekarno en Dr. de Jong.

Zij kenden elkaar niet. Dat vóór 1940 Soekarno tot tweemaal toe gevangen werd gezet als "opreerkraaier" om "om het Nederlandse gezag omver te werpen", was ook in Amerika bekend in 1948-1949. Zijn droom dreigde slechts tot ordeverstoringen te leiden na de lezingen die hij hield in kleine zaaltjes die vaak nauwelijks gevuld werden door zijn toehoorders, "zijn aanhang", op een bevolking van ca. 90 miljoen zielen, nauwelijks van belang om er krantenpapier aan te verspillen. Er. Soekarno werd in de gelegenheid gesteld te studeren aan de T.H. te Bandoeng (waar ook Prof. Wolff Schoemaker zijn colleges gaf) en was dus in die dagen een "intellectueel" (direkt herkenbaar aan 3 vulpennen uit zijn borstzakje als de sterren op de kraag van een kapitein). Onder zijn gehoor waren dan ook lieden die nauwelijks konden lezen of schrijven en even makkelijk te "overtuigen" waren zoals toen Hitler het hem voordeed. Ir. Soekarno brulde vanaf de toneelplanken op dezelfde wijze het zaaltje in totdat hij daarvoor door de controlerende politiemannen in de kraag werd gepakt en gevangen gezet (verbannen) in een interneringskampje voor ordeverstoringende politiekelingen op Nieuw-Guinea. Zijn aanhang, waaronder ook "intellectuelen", groeide echter niet, en daaraan had Soekarno al kunnen zien dat het volk te weinig belangstelling had voor politiek zolang hun gouden rijstvelden in de zon voor de nodige welvaart en tevredenheid zorgden. Zijn contacten met de "intellectuelen" onder zijn gehoor waren niet meer dan studenten-debatten onder hen die in de politiek en ook in het voor hen splinternieuwe communisme wel broed zagen voor hun toekomst, met een wat kinderlijke kijk op de factoren machtsovername en leidinggeven aan 90 miljoen zielen, daarbij blind voor het feit dat daarvoor evenals bij Hitler, een heel leger nodig zou zijn. Na de interneringen van Ir. Soekarno, verdween zijn aanhang ook. In de oorlogsjaren 1941-1945 toen de Japanners slechts belangstelling hadden voor de olie op Borneo, Sumatra en Java, en hun oorlog tegen Amerika, meende Ir. Soekarno een schone kans te zien, mede doordat de Jappen niet de minste belangstelling hadden voor bestuur en beheer van deze eilanden, en hiervoor een "stroman" misschien wel dienstig zou zijn. Hij boog dan ook letterlijk en figuurlijk zeer diep voor de Jap in de hoop nog eens als vertegenwoordiger van Keizer Hirohito te eindigen. In de ogen van de Pacific-Nederlanders was hij dus een collaborateur en landverrader. De Jappen echter achtten hem zelfs niet waardig voor een stroman-post op de troon van Batavia. Ook hiervan nam men in Amerika goede nota, ook in 1949. De Jappenjaren 1941-1945 brachten dan ook een snelgroeiende armoede en ontevredenheid onder het volk, waar de Jappen alles confisqueerden wat voor hun bruikbaar was (zelfs rijst) ook voor in de door hun bezette armere landen, zodat b.v. de ijzeren spoorbruggen van Java thans nog in de Burma-lijn in Thailand liggen (om daarlangs de Britten in Burma aan te vallen, waar de Jappen met bebloede koppen werden teruggeslagen). Soekarno slikte dit uitmergelen van "zijn volk" met diepe buigingen voor de Jap, en fungeerde als "toeleverancier" van tienduizenden Javaanse koelies die ook aan de Burma-spoorweg moesten werken voor de Jap. In Siam kwamen wij, krijgsgevangenen van Java, onze bruggen en geronselde Javanen weer tegen. Ook dit alles wist en weet men in Amerika in 1948 en in 1988. In het jaar 1946 ontstond hierdoor de chaos (de Bersiap-tijd) van bestuurloosheid in Indië; Nederland had (nog) geen leger in Indië, en de Britten die onze Archipel zolang overnamen, stuurden te weinig troepen (Gurgahs, Dograhs, Sikhs e.d.). Soekarno zag daarbij zijn kansen groeien. Hij had juist zijn Republiek Indonesia uitgeroepen met alweer een handjevol meeliggers die zich "leiders" noemden (waarvan?) en zonder leger. Doch alendie dit in naam van zijn Republiek deden, mochten naar hartelust over heel Java moorden en plunderen (Bersiap), hetgeen op dit verarmde en door de Jappen meestgeplunderde eiland, niet aan dovemans oren gepraat. Een strijd zonder legers en slechts gewapend met bamboespiezen en kapassen overal, was het gevolg. Soekarno had daarbij veel steun en samenwerking van de communisten ("leiders") die in stilte dachten hem uiteindelijk toch wel de baas te kunnen zijn (door hun meerderheid) om daarna hun leider Muso op de troon te plaatsen. Muso kwam in 1947 op Java terug na 20 jaar verbanning in Rusland (wat wist Den Haag daarvan?) en werkte hij met Soekarno samen o.a. bij de vestiging van het Russische consulaat in Midden-Java (in het geheim en buiten Amerika en Nederland om) "tot grote woede van minister-president Beel in Den Haag" en nog veel grotere "woede" van de Amerikanen in 1948. Geen wonder

Geen wonder dat Amerika sindsdien vijandig tegen Nederland optrad al heette het op papier dat wij bondgenoten waren. Deze "Watergate"-blunders van Den Haag deed de Amerikanen besluiten om Soekarno op de troon in Batavia te plaatsen, waartoe de Nederlanders uit de Pacific geknikkerd. Soekarno had n.l. inmiddels een zeer goede beurt gemaakt door zijn rivaal Muso en de zijnen aan te vallen met een leertje van 25.000 man (inmiddels met geweren bewapend. Door wie?) en heel Midden-Java van communisten te "zuiveren" o.a. bij de slachtpartij bij Madioen in 1948. Voor de Amerikanen was hij toen "de juiste man op de juiste plaats" op de troon in Batavia (als "stroman") en Den Haag had het nakijken. Omstreeks die jaren 1948-1949 was Heer L. de Jong journalist, werkzaam in hetzelfde gebouw van Vrij Nederland (Keizersgracht, Amsterdam) als waarig ook de Heer R.M. Soeripno werkzaam was als "de vertegenwoordiger van Soekarno, tevens de man van de overeenkomst te Praag met de Russen om een Russisch consulaat in Djocja te vestigen, hetgeen in 1948 tot grote woede van Amerika omdat dit in het geheim gebeurde. Heer Soeripno was op Java een der communisten-leiders (hij studeerde in Leiden). In diezelfde jaren bedankte Dr. de Jong voor zijn lidmaatschap van de P.v.d.A. en kreeg hij zijn ontslag bij de VARA als commentator. In diezelfde jaren zag hij in Soekarno (met de communist Soeripno als vertegenwoordiger) een communist, en tevens de "vrijheids-held" van 1945, aldus aan de verkeerde kant van het ijzeren gordijn staand, zoals ook direkt in het begin van zijn 4 boeken over Indië blijkt. Elke Pacific-Nederlander weet dan al hoe laat of het is. Het zijn dan ook de Pacific-Nederlanders die hem van geschiedvervalsing beschuldigen en zij weten waarover zij spreken: Hetgeen Dr. de Jong niet weet of niet wil weten om de Watergate-blunders van Den Haag te verzwijgen. Omgekeerd wist Den Haag in 1955 bij de "opdracht" te veel uit het verleden van journalist de Jong in 1948/49., en kon Dr. de Jong wel begrijpen dat zijn anti-koloniale geschrijf weerstanden zouden oproepen. Hij meende zich voldoende gedekt. De scheldpartij anno 1776 was slechts een stemmingmakerij-reclamekreet. Doch waartoe diende dit alles? De journalist/geschiedvervalser stond in 1948 aan de verkeerde kant van het ijzeren gordijn en was dit bekend toen in 1955 zijn opdrachtgevers daarmee druk konden uitoefenen en hij die opdracht kreeg mits gebeurtenissen in 1948 verzwegen werden. Zijn instructies daarbij noemt Dr. de Jong thans: "gebeurtenissen welke beschrijving buiten onze opdracht valt". Dat klopt, want het Russische consulaat in Djocja b.v. werd mooi verzwegen. Pacific-Nederlanders die er wel meer van wisten, werden de rechtszaal uitgewezen met het sneetje dat deze ooggetuigen geen historici zijn en aldus niet tot beoordeling bevoegd. (De rechter was ook geen historicus en die verliet de zaal niet). Duidelijk een doorgetoken kaart. Deze hele historie-schrijving over Indië druipt van onbetrouwbaarheid en oneerlijkheid, van politieke achtergronden en verzwegen zaken. Dr. Maas noteert dan over het jaar 1948: "19 Nov. 1948 dreigde voor het eerst het kabinet Drees-van Schaik uiteen te vallen door interne verdeeldheid over het Indonesië-beleid", waarna thans Mr. Hiltermann noteert dat velen in Den Haag bang waren "het odium van collaborateurs en landverraders op zich te laden" nadat Prof. Sjoerd Gerbrandy "een staatsgreep overwoog wegens het verkwanselen van Indië". Wat een gemodder in Den Haag. Begrijpelijk dat Dr. de Jong thans niet erg rustig meer slaapt, bang voor "het odium van collaborateur en landverrader", temeer waar hij kortgeleden nog verklaarde "dat het verzwijgen van feiten een historie-vervalsing zou zijn". Doch wat hij niet of wel is/was heeft onze belangstelling niet zozeer; als zijn 4 boeken geschiedvervalsing over Indië worden verbrand, kan hij rustig verder dromen, want hij wist immers meer van politiek dan van Indië? En een groter kampioen-historievervalser moet er in Nederland nog geboren worden. Ook dat ziet men in Amerika bij het eerste opslaan van Deel Ila, en denkt men er dan weer het zijne van; niets veranderd in 40 jaar. (Ook zij hebben een les geleerd in de Pacific). Tot de Rus komt, en dan "afschrijven". Het is te hopen dat de Rus niet komt.

Koffieplanter.

23 Mei 1988.

In "Het soeklicht uit de Pacific" (4-5-'88) werden eerst enkele militairen aan het woord gelaten, vervolgens wat niet-militairen, doch slechts 1 historicus. In "DE Tijd" van 15 April 1988 komen 3 historici aan het woord waarbij men de oren kan spitsen (en lachen). Het artikel heet: "Het monument"; Lou de Jong, en legt de schrijver uit eigen waarneming vast:

- 1.: Het Geschiedwerk dat Lou de Jong zelf van een grote G heeft voorzien. "De hoofdletter is kostelijk" noteerde de Rotterdamse hoogleraar in de economische en sociale geschiedenis P.W. Klein eens in het Parool. Maar die deelde De Jong dan ook in bij de priesterlijke orakels en noemde hem een alom geëerbiedigde sedenmeester". (Professoraal Geswam).
 - 2.: Behalve de bijbel en het telefoonboek zijn er niet veel non-fiction-uitgaven die zo hoog scoren.
 - 3.: De bijna 15.000 pagina's van de 12 delen vergden een kleine 3 miljoen kilo papier. (Hoe groot was daarbij het salaris ?).
 - 4.: Bekijken we de in de loop van 19 jaar in waarde gedaalde en destegen gulden, dan is er een kleine 100 miljoen gulden omgezet. (werkverschaffing).
 - 5.: Iemand heeft berekend dat de 2,5 miljoen verschenen boeken, rug aan rug gezet, een afstand van 95 kilometer overbruggen. (een gammel brugje naar de Waarheid). Met achijnt om kwantiteit te gaan en niet om kwaliteit of historie. Doch dat wil de propaganda. Er worden miljarden verspild aan reclame-folders in onze brievenbussen die ongezien met het huisvuil op de mestvaalt komen. Het kan niet op. De T.V. leeft ervan. Wat een welvaart. Allemaal papier. Meer dan rijstkorrels op Java. Om ons te overtuigen dat de Russen brave jongens? Natuurlijk moeten de Amerikanen even smerig zijn, wil het evenwicht niet worden verstoord. Anders stort onze hele wereld in. Dat zien wij toch al 40 jaar ? En dat noemt men dan "koude oorlog", terwijl Dr. de Jong doet alsof 1945 vrede bracht. Dat heeft hij op Java 1948/49 wel anders gezien. Thans de 3 historici:
 1. De Utrechtse hoogleraar moderne geschiedenis M. von der Dunk noemt De Jong's levenswerk een "feitenbrij", die zich "voortwentelt met duizelingwekkende volledigheid". Ook zegt hij dat "die waanzinnige volledigheid ertoe leidt dat je door de bomen het bos niet meer ziet". (dat was de bedoeling, van het rookgordijn). De vraag, na zulke boutades, ligt voor de hand; Neemt U hem wel serieus? Even swijgt de hoogleraar. Dan volgt een wat dubbelzinnig antwoord en lacht hij; "Ja, er is niets serieuzers dan De Jong !".
 2. Een soortgelijke reserve valt ook te beluisteren uit de mond van de Leidse hoogleraar vaderlandse geschiedenis Ivo Schöffer, die zegt dat De Jong zo'n volledigheid heeft nagestreefd dat zijn werk meer een "gedenkteken" is geworden dan iets anders. Schöffer erkent niet zo verrukt te zijn van de standpunten en opinies waarmee De Jong zijn boeken heeft volgestopt: "Tja, ik vind dat-ie telkens weer gaat pontificeren. Dat is wel een bezwaar".
 3. De kritiek op De Jong is al in 1981 door P.W. Klein in Het Parool samengevat in één veelzeggende volzin: "Zijn gemoraliseer, zijn pathetische toonsetting, het oncontroleerbare van zijn uitspraken, zijn kroniekmatige aanpak, het gebrek aan thematische analyses van structuren en processen, zijn blindheid voor de werking van onpersoonlijke maatschappelijke krachten, zijn onevenwichtige behandeling van de stof (meer bepaald door wat toevallig bekend is dan door probleemgericht onderzoek), zijn wijldlopingheid, de gebrekkige annotatie, het gemak waarmee hij zijn bron als juist dan wel onjuist accepteert, zijn ongebreidelde voor- en afkeuren ten aanzien van met name personen; het is alles voor voor historische kritiek".
- Dit klopt allemaal wel met de kritiek uit het Dept. v. Onderwijs: "Op dit erbarmelijk stuk voorlichting zijn de examinandi enz."
- "Von der Dunk, Schöffer en Klein behoren tot de niet zo talrijke vakhistorici die het allerminst beneden hun professorale stand vonden een serieuze analyse aan Het Werk te wijden. Alledrie hebben ze, ieder op eigen wijze, hun soms hartige kritiek gepresenteerd in de context van bewondering of minstens respect".
- Ja, bewondering voor "het gedenkteken", het telefoonboek en 3 miljoen kilo papier,

Maar niet voor de historieschrijving en de daarin verzwegen witte plekken, blind voor het feit dat toen in 1948 deze historicus nog journalist was en hij op het politieke terrein "fout" zat, thans zijn geschrijf slechts een rookgordijn is voor de witte plekken. Inderdaad, men ziet door de bomen het bos niet meer, en dat was ook de bedoeling. Maar in het Indische bosch zijn wij toevallig erg "thuis" en ruiken wij stinkende en niet-stinkende aapjes die thans uit de mouw komen. Ed Nijpels mag wel eens wat tegen milieuvervuiling doen in dit apenbos, Heer Korthals Altes mag een nieuw paleisje bouwen voor politieke gevangenen en Defensie mag nieuwe verrekijkers kopen (hebben wij nog een Politieke Inlichtingen Dienst?). Laat Heer Lubber maar naar China reizen, mogelijk een goed afzetgebied (althans 1/4 der wereldbevolking) voor onze economie en heeft men daar een ander soort communisme dan in Moskou. Daar heeft men minder "wereldomvattende" ambities en streeft men niet naar de olie in de Persische Golf en het goud in Zuid-Afrika, middels infiltraties en hersenspoelingen. Waar men niet vergeet hoe de Russen hun Mansjoerije van China afpikten, en zij sindsdien eerder pro-Amerika zijn. Wanneer men thans in de archieven duikt naar regeringsnota's e.d. uit de jaren 1948/1949 komt men in een rommelwinkel (met witte plekken?) terecht waarmee men ook alle kanten uit kan. Wie zal dan b.v. zeggen hoe Soekarno aan de wapens kwam voor zijn legertje van 25.000 man? De zwartgeschilderde Dakota (zonder kenletters) kwam in de eerste helft van 1948 telkens laagvliegend uit de Javazee, over onze hoofden richting-Djocja gevlogen, tegen schemerdonker. Waren dit wapenleveranties van de Amerikanen of van de Russen? Zou Dr. de Jong hierop kunnen antwoorden? Dit was dus het juiste dieët voor Dr. de Jong om de Waarheid te verkrachten en geschiedvervalsing te plegen, en wordt hij daarvoor goed betaald. Met zijn prijs van 20 mille heeft hij om een goede opdonder gevraagd. Max Havelaar heeft al eerder het beleid in Indië zwart gemaakt waarvan thans nog de naweën; laten wij dit beleid weer in ere herstellen.

Koffieplanter.

WAPENS.

Bij de vraag hoe er in 1948 zoveel wapens in Djocja bleken te zijn, rijst dan de vraag waar die vandaan kwamen. Van het Nederlandsche leger kwamen zij niet. Vraagt ooit iemand ook in de latere jaren waar de wapens vandaan kwamen? Jaren later nog kreeg ik de lucht van dergelijk wapengewoet in de Oost. Het was na de Westerling-coup in 1950. Als vertegenwoordiger in Djakarta van mijn concern, trad ik gedurende 4 jaren ook op als vertegenwoordiger van een firma voor Technische Import. Veel verschillende zaken gingen hier over de toonbank; van rails voor de Spoorwegen, vliegtuigonderdelen voor Piper cups en Pioneer-parachutes voor het leger van Soekarno, tot de kleinere orders van revolvers en handboeien voor de politie, waarbij ook Winchester-geweren. Op een dag kreeg ik bezoek (op kantoor) van een Arabier die nogal gewichtig en geheimzinnig deed, en vroeg hij of wij eventueel ook grotere hoeveelheden revolvers en geweren konden leveren. Ik meende dat dat wel zou kunnen, zei dat bij zulke grote bestellingen echter toch eerst met mijn chef overleg moest gepleegd worden, en belde ik mijn chef in Bandoeng op, voor nadere af-spraak. Enkele dagen daarna vond de meeting plaats op het bekende terras van Hotel des Indes, met s'n drieën om het tafeltje met koele drinks. Op zijn eerste vragen kon mijn chef bevredigende antwoorden leveren waardoor onze klant een paar stapjes verder ging met de vragen of wij ook mitrailleurs, kanonnen e.d. konden leveren. Wij reken lont en de zaak al niet serieus meer nemend, antwoordde mijn chef dat zijn relaties met de Krupp-fabrieken in Duitschland wel van dien aard waren dat ook dergelijke leveringen wel kans van slagen zouden hebben. De klant grinnikte reeds tevreden toen de tegenvragen kwamen: "Maar wat bent U eigenlijk van plan? U denkt toch zeker niet, dat onze firma medewerkt aan een coup tegen President Soekarno?". De klant voelde zich doorsien, nam haastig afscheid en hebben wij nooit meer iets van hem gehoord of gezien. Het was dan ook wel een zeer kinderlijke figuur. De chef? Dat was ex-majoor Ir. G.S. Vrijburg, ex-KNIL-vlieger en geridderd. Dit voorval bewees echter wel dat er zelfs na de coup van Westerling, nog plannen werden gemaakt voor gewapend verzet tegen Soekarno en daartoe wederom hulp en steun werd gezocht bij de Nederlanders. Van Mook had gelijk, het was een trouw volk, al hadden zij Oosterse streken op hun kompas. Het bovenstaande doet een andere herinnering thans bovenkomen uit de onrustige jaren 1950-1958 in Indië. Toen ik het Djakarta-kantoor overnam van mijn voorganger (Luitenant Rutgers) verklaarde deze vlot dat secretaresse en boekhouder voldoende op de hoogte waren van details, en vertrok hij even vlot met gezin naar Australië. Daar ik de hele dag tussen de wielen zat, had de secretaresse de sleutels van de brandkast (waarin geen geld). In die jaren na de Westerling-coup werd het levensgevaarlijk voor een Nederlander om in het bezit van vuurwapens e.d. te worden aangetroffen, en kwam zij op een dag met de mededeling dat er nog munitie in de brandkast lag. (oude monsters voor de latere leveringen aan de politie). Ik liet de partij zware kartonnen doosjes door de boekhouder in de achterbak van mijn auto gooien, reed er nog een middag mee door Batavia, en reed er mee na zonsondergang naar het brede afvoerkanaal tussen stad en haven (met verloofde). Op de toen eenzame weg langs dit kanaal was geen straatverlichting slechts de auto-koplampen die ik uitdeed. Daarna mikten wij in het maanlicht onze serie doosjes een voor een, zo ver mogelijk in het water, waar zij met een doffe plons een behouden aankomst meldden. Nauwelijks zaten wij weer in de auto en had ik de koplampen weer aan, of er fietsten 2 politiemannen ons achterop. Zij zagen ons voor een vriend paartje aan en moesten eens weten dat wij 5 minuten tevoren nog hun munitie in het water mikten. Doch op dit punt kon Soekarno op ons vertrouwen en wij op Soekarno. Geen ongeregelheden meer in de Oost. Soekarno had reeds genoeg gedaan en wij waren het zat. Het laatste avontuur in 1958 op Java was echter het einde van alles; het "bevriezen" van alle Nederlandsch kapitaal door Soekarno (het werd nooit meer ontdooid). Geregeld kwam ik in Djakarta op de bank waar het personeel mij al kende omdat ik daar behalve mijn eigen rekening daarop ook geld had staan van mijn firma waar men het niet nodig oordeelde een eigen rekening te openen en gemakshalve van mijn rekening gebruik maakte. Die dag van de "bevriezing" zal er ongeveer 2 ton van de firma op mijn rekening hebben gestaan. Aan de loketten

links en rechts van mij stonden een Chinees en een Arabier die slechts hun handtekening behoeften te zetten om het aangevraagde geld toegeschoven te krijgen, doch mij werd voor de goede orde gevraagd of ik een Nederlandsch paspoort had, en kreeg ik aldus geen cent van mijn rekening. Onmiddellijk het hoofdkantoor in Semarang opbellend (daar zat nog 1 Nederlander) bleek de situatie in Midden-Java gelijk aan West-Java: "bevroren". Wij besloten de eerstvolgende boot- of vliegverbinding naar Singapore of Bangkok te boeken, en daarmee had de firma, eens een brok Neerlandsch Glorie, opgehouden te bestaan. (vrouwen en kinderen zaten toen al in Nederland). Toen ik daarna Nederland bereikte (via Italië en Zwitserland) stortte in Amsterdam mijn Directie mijn afgekapte pensioenpremies vol, en was dat het enige wat behouden bleef (pensioen op 50-jarige leeftijd) uit de jaren in Indië. Wij waren het gewend. In 1942 waren wij ook al alles kwijt wat wij hadden toen alle vrouwen en kinderen in Jappenkampen werden gezet. Pacific-Nederlanders kunnen meer vertellen dan Heer Lou de Jong weet of verzweg. In 1941 beleefden wij de onstuitbare vloed van Jappen over Zuid-Oost-Azië, in de jaren 1946-1949 beleefden wij de groeiende infiltraties van de communisten in de Pacific. Doch dit laatste behoort blijkbaar tot de witte plekken in De Jongs historie, evenals de "bevroerings"-actie van Soekarno. De Jong beschreef niet: "De Ondergang van het Koninkrijk".

De treinkaping in Nederland na 1958 was nog een stuk vervolg van de "overdracht" van 1949 en een poging om met wapens (terrorisme) alsnog zijn recht te halen. De Molukkers wilden gewoon hun vaderland terughebben (hun "Deelstaat" van Van Mook) zoals Nederland beloofde in 1947-1948. Het krantenlezend publiek in Nederland kreeg de ware achtergronden niet "voorgelicht"; het "verraad" bij deze "overdracht". Het was te beschamend, en ook Dr. de Jong zweeg erover. De Oosterling wordt dan fel tegen de Westerling wanneer hij zich bedrogen en verraden gevoelt door het "Je Maintiendrai" dat zij door de eeuwen heen zo trouw dienden. Ergens was het een laatste verlengstuk van de Westerling-coup en van het wapengewroet in Indië nadien. (enerzijds Soekarno die alle bewapening van Amerika kon krijgen, en anderszijds de "opstandigen" die het vergeefs probeerden). Maar wat begreep men in Nederland hiervan? De treinkaping werd in Amerika met een neusoptrekken en een schouderophalen afgedaan. De belangen van het ijzeren gordijn gingen voor. Men kieze tussen Oost of West. Zou dit de strijd zijn tussen goed en kwaad door alle volkeren ter wereld beleden? Gaan wij allen hieraan ten onder? Wat zou het verschil zijn tussen Hemel en Hel, tussen de Olympos en de Hades?

Koffieplanter.

Dr. Drees.

Veel gebeurtenissen in Nederland in de afgelopen 40 jaar maken steeds duidelijker dat niet alleen de jaren 1948/49 Nederland grote schade hebben berekend door het verlies van Indië en de achterdocht van de Amerikanen. De grootste waarde van Nederland ligt nog slechts bij de ligging aan de Noordzee en de "sprinkplank"-positie bij eventuele invasies. Ook in latere jaren hebben gebeurtenissen van minder formaat laten zien dat vaak verdeeldheid en opposities tot zulke schaden hebben geleid (sluiting kolennijnen, verkoop Slochterengas aan het buitenland, bezuinigingen op leger, vloot en politie e.d.) waarvan thans de zure nasmaak van te proeven. Hierbij lagen vaak de eindbeslissingen bij de P.v.d.A. Doch mede door het doen en laten van Dr. Drees werd ook de P.v.d.A. duidelijker. Dr. Drees was op de eerste plaats betrouwbaar, eerlijk, te goeder trouw en staatsman van formaat, alleen geen Indiëkenner. Niemand zal hem dat laatste kwalijk nemen; wie in de regeringen 1945-1949 waren er wel Indiëkenners? Men nam beslissingen zonder enig besef waarover men sprak. Dr. Van Mook (reeds adviseur van Koningin Wilhelmina in Londen) was een Indiëkenner en staatsman van formaat, hetgeen hij bewees met zijn Deelstaten-schepping in twee jaar tijds. Dr. van Mook moest Dr. Drees erop wijzen: "dat de Landvoogdij geen politieke functie was", hij was niet alleen pro-Amerika, doch had de steun en het accordé van Amerika bij de 1-ste Politionele Actie in 1947. Die troef werd verspeeld door het onbenul in Den Haag. Bij de P.v.d.A. bleek men steeds blind voor wat er over de grens gebeurde en het ijzeren gordijn. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Dr. Drees, op de eerste plaats eerlijk, na vele jaren uit de P.v.d.A. trad terwijl hij daar vele jaren de voorman was geweest. Wel een staatsman naar beste weten dienend, vooral betrouwbaar, doch de Indië-zaak had Dr. Drees beter aan Dr. Van Mook kunnen overlaten. En de P.v.d.A. ? Daar zal men door schade en schande ook wel tot andere zienswijzen komen. Heer J. den Uyl geeft hiervan al blijken, als hij na vele jaren zwaarwichtige en ingewikkelde overpeinzingen aangaande "verdeel-plannen" tenslotte in zijn boek schrijft: "De Nederlandse sociaal democratie heeft deel gehad aan een verwaarlozing van het productieve ondernemen, en zich lang méér voor bestedingsvraagstukken als voor productie-vraagstukken geïnteresseerd getoont". (Korter gezegd; "Geld moet eerst "gemaakt" worden, alvorens het "verdeeld" kan worden"). Wanneer men bij de P.v.d.A. eens goed gaat ruiken aan het ijzeren gordijn, zal men wel tot inzicht komen dat hier slechts te kiezen is uit twee mogelijkheden, gezien de toestand op deze wereldbol, het is of Oost, of het is West, maar een tussenweg is er niet. (dan heeft men de Rus en de Amerikaan tegen zich). Wie nog enige hoop heeft op een toekomst voor Nederland en ons nageslacht kiest niet voor de Rus. Dat heeft de historie van de Pacific ons geleerd. Maar die historie vindt men niet bij Dr. de Jong.

Koffieplanter.

P.S. Uit de Telegraaf van 17-5-1988 blijkt dat thans de PPR aan premier Lubbers vraagt, of nu, in 1988, de regeringsnota van 1969, nog "gewijzigd" gaat worden aan de hand van de geschiedvervalsingen door Dr. de Jong, en aldus ook wordt vervalst. Dit gaat dan wel echt te ver, en zou een nieuw schandaal zijn. Een persoonlijk overleg met den Heer J. Voorhoeve zou dit kunnen voorkomen.

Een leerzaam Sacharov-congres in Amsterdam.

In de krant van 20 Mei 1988 staat een leuk artikeltje genaamd:

LEUGENS ZIJN BLIJKBAAR NODIG OM TE OVERLEVEN".

Vladimir Boekovski zegt daar: "De Sovjetunie zal nooit eerlijk kunnen zijn over de eigen geschiedenis. Verleden, heden en toekomst bestaan er niet. Alleen de ideologie telt".

De Franse Dr. Revel zegt daarna: "In de Sovjetunie vindt vanaf de geboorte (van het post-tsaristische bewind) een constante reconstructie van de geschiedenis plaats. Sterker nog, deze reconstructie is niet iets dat spontaan groeit, maar centraal gepland; het is een georganiseerd liegen. Blijkbaar heeft het systeem (het communisme) een leugen nodig om te overleven. En daaruit concludeer ik dat het systeem niet werkt".

Iets verder geeft Dr. Revel ook de Westerse democratieën een lesje over "witte vlekken":

"Volgens hem pleegde het Westen evenzeer censuur door een belangrijk deel van de verdraaiing van het Sovjet-verleden kritiekloos over te nemen in de geschiedenisboekjes. Ook de Nederlandse jeugd leerde over Stalin niet in de eerste plaats dat hij een paranoïde staatsman was, wiens "zuiveringen" aan vele miljoenen mensen het leven hebben gekost".

Nu wordt ons ook duidelijk waar de leermeesters en voorbeelden zaten van Dr. de Jong toe hij er 33 jaar over deed om ook een boekwerk met witte vlekken in elkaar te prutsen. En verdient zo'n infiltrant dan nog een ridderorde ook? 25-jaar trouwe dienst zit er wel in. (voor 25 jaar interneringskamp voor politici). Wij kregen 4 jaar voor het verdedigen van ons Vaderland tegen de Jappen.

Koffieplanter.